

Ima- és böjthadjárat:
**Esedezzünk Istenhez, hogy a tévedés és az eretnokség ne mótelyezze meg
a pánamazóniai püspöki szinóduš közalgó rendkívuili közgyűlését**

Különbözö prelátušok és világi megfigyelök, valamint több világi intézmény figyelmeztetett, hogy a püspöki szinóduš titkársága által közzétett, a pánamazóniai térség közalgó rendkívuili közgyűlésének vitaanyagául szánt *Instrumentum laboris* szerzői súlyos teológiai tévedéseket és eretnokségeket foglaltak a dokumentumba.

Felhívjuk a katolikus papokat és a világi híveket, hogy csatlakozzanak ima- és böjthadjáratunkhoz, melyben a következö szándékokért esedezünk a mi Urunkhoz és Megváltónkhoz, Szűz Édesanyja közbenjárását kérve:

- hogy a szinóduš közgyűlése ne hagyja jóvá az *Instrumentum laboris*ba foglalt teológiai tévedéseket és eretnokségeket;
- hogy Ferenc pápa – péteri szolgálátát teljesítve – erősítse meg testvéreit a hitben, és határozottan utasítsa el az *Instrumentum laboris*ba foglalt tévedéseket, ne hagyja jóvá a papi cölibátus megszüntetését a latin egyházban, és ne vezesse be a „kípróbált férfiak” (*viri probati*), vagyis a hitükben kípróbált és bizonyos életkort megélt nös férfiak felszentelésének gyakorlatát.

Negyvennapos ima- és böjthadjáratot javasolunk, amely 2019. szeptember 17-én kezdődik, és egy nappal a pánamazóniai püspöki szinóduš rendkívuili közgyűlésének vége előtt, vagyis október 26-án fejeződik be. Természetesen bárki bármikor bekapcsolódhat a hadjáratba, akkor is, ha csak késöbb értesül róla.

Azt javasoljuk, hogy a negyvennapos ima- és böjthadjárat alatt naponta legalább egy tized rózsafüzért mondjunk el és hetente legalább egyszer böjtöljünk a fenti szándékokért. Az Egyház hagyománya szerint a böjt azt jelenti, hogy naponta csak egyszer lakunk jól, és még legfeljebb kétszer étkezünk. Azoknak, akik képesek rá, a kenyéren és vízen való böjtöt is javasoljuk.

Kötelességünk figyelmeztetni a híveket a legfontosabb tévedésekre, amelyeket az *Instrumentum laboris* terjeszt. Elöljáróban meg kell jegyeznünk, hogy a dokumentum hosszú, a nyelvezete pedig homályos, különösen a hitletétemény (*depositum fidei*) vonatkozásában. A legföbbs tévedések közül különösen az alábbiakat emeljük ki:

1. Burkolt panteizmus

Az *Instrumentum laboris* a „Földanya” pogány elfogadtatását javasolja az amazóniai törzsek burkoltan panteista kozmológiája alapján.

- A benszülottek felfedezik, miként tekinthető minden rész „olyan dimenziónak, amely lényegét tekintve a többi résszel való kapcsolatában létezik, **egyetlen alapvetö egészet alkot**” (21. pont), és így „**a természet egészével is egységben van**” (18. pont), és „**a szellemekkel is párbeszédet folytát**” (75. pont);
- A mindennapi életüket és a „helyes életről” alkotott elképzelésüket „**az egész kozmosz (a természet, az emberek és a legföbbs lény)**” és „a különböző **spirituális erök**” (12. és 13. pont)

között fennálló „kapcsolatok összhangja” jellemzi, ahogyan azt Ferenc pápa „**mantrája**” tömören összefoglalja: „**minden mindennel összefügg**” (25. pont);

- „Az emberek és a kozmosz összhangját és egyensúlyi helyzetét” az „idősebb gyógyítóknak” (88. és 89. pont) a természet által és a természettel kapcsolatban ható (25. pont) „**soknevű istenséggel**” kapcsolatos meggyőződései és rítusai „teremtik meg”. (87. pont)
- Meg kell hallanunk tehát a „Földanya” kiáltását (146. pont), fel kell hagynunk a „Földanya” kipusztításával (17. pont), és egészséges összhangban kell élnünk a „Földanyával” (85. pont).

Az Egyház Tanítóhivatala elutasítja az efféle burkolt panteizmust, mivel az összeegyeztethetetlen a katolikus hittel: „*Az istenségével az egész teremtést átható Földanya melegétől várják, hogy áthidalja a szakadékot a teremtés és a zsidóság/kereszténység transzcendens Atyaistene között, és leszámolnak azzal az elképzeléssel, hogy egy ilyen Lény fog megítélni minket. **Ebben a látásmódban, amely zárt univerzumot állít elénk, »Isten« és a többi szellemi lény pedig - velünk együtt – ezen belül található, rejtett panteizmust ismerünk fel**” (a Kultúra Pápai Tanácsa és a Vallásközi Párbeszéd Pápai Tanácsa: „Jézus Krisztus, az élő víz hordozója – Keresztény reflexió a »New Age«-ről”, 2.3.1.).*

Az Egyház Tanítóhivatala a következőképpen utasítja el a panteizmust és a relativizmust:

„*Viszonylagossá teszik a vallás tanítását, és olyan homályos világnézetet csinálnak belőle, amely vallásos nyelvbe öltöztetett mítoszok és jelképek rendszereként jelenik meg előttünk. Ezenkívül gyakran **panteista módon képzelik el Istent, ami összeegyeztethetetlen a Szentírással és a keresztény hagyománnyal. Immár nem Istennek tartozik az ember személyes felelőséggel a tetteiért, hanem a kozmoszsal szemben vannak kötelességei, így a bűn igaz fogalmát is kiüresítik, és a Krisztus általi megváltás szükségességét is tagadják.**” (II. János Pál Iowa, Kansas, Missouri és Nebraska püspökei ad limina látogatása alkalmával mondott 1993. május 28-i beszéde)*

2. A pogány babonák mint az isteni kinyilatkoztatás forrásai és az üdvösség alternatív útjai

Az *Instrumentum laboris* a rejtett panteista elgondolástól az isteni kinyilatkoztatás téves fogalmáig jut el. Gyakorlatilag azt állítja, hogy Isten továbbra is közli önmagát a történelemben a népek lelkiismeretén és a természet kiáltásán keresztül. E szerint a nézet szerint az amazóniai törzsek pogány babonáiban az isteni kinyilatkoztatás érhető tetten, és így az Egyháznak párbeszédet kell folytatnia velük, és el kell fogadnia őket:

- Amazónia olyan „teológiai hely”, ahol a hit, pontosabban szólva „**Isten történelmi tapasztalata**” megélt valóság; „**az isteni kinyilatkoztatás sajátos forrása**: olyan epifánikus hely, ahol Isten ölelése **testet ölt a történelemben**” (19. pont);
- Az Egyháznak „fel kell fedeznie **Isten** megtestesült és **cselekvő jelenlétét a bennszülött népek spiritualitásában**” (33. pont), és „**más utakat**” (39. pont) kell látnia bennük, hiszen a teremtő Lélek „**évszázadokon át alakította ezen népek spiritualitását, már azelőtt is, hogy az apostolok az evangéliumot hirdetni kezdték volna**” (120. pont), és arra tanította őket, hogy „**higgyenek az Atyistenben, aki egyben a Teremtő Anya**”, és „**élő kapcsolatot ápoljanak a természettel és a »Földanyával«**”, valamint az „**őseikkel**” (121. pont).
- Az Egyháznak párbeszédet kell folytatnia, és **tartózkodnia kell attól, hogy másokra erőltessen „megkövesedett tanokat**” (38. pont), „**a hit olyan megfogalmazásait, amelyeknek más kulturális vonatkozásai vannak**” (120. pont), és hogy olyan „**imperialista hozzáállást tanúsítson, amely a saját hitvallás elfogadásához köti az üdvösséget**” (39. pont), és miközben így tesz, az Egyház folytatja útját „**a Szentlélekben való egység felé, hogy megtalálja önazonosságát**” (40. pont).

Az Egyház Tanítóhivatala elutasítja, hogy Isten – a Szentírásban és a szenthagyományban fellelhető – kinyilatkoztatásának egyedülálló mivoltát relativizálják, és a következőket tanítja:

„Az Egyház mindenkor tisztelte a Szentírást, mint magát az Úr testét is (...) Az isteni írásokat a Szent Hagymánnyal együtt mindig is hite legfőbb szabályának tartotta és tartja, mert Isten sugalmazására egyszer s mindenkorra vannak írásba foglalva, s változatlanul közvetítik magának Istennek az igéjét, és a prófétáknak és az apostoloknak szavaiban a Szentlélek hangját szólaltatják meg. A Szentírásnak kell tehát táplálnia és irányítania az egész egyházi igehirdetést és magát a keresztény vallást is.” (a II. Vatikáni Zsinat *Dei Verbum* kezdetű dogmatikus konstitúciójának 21. pontja)

Az Egyház Tanítóhivatala határozottan állítja, hogy egyetlen Megváltó és Üdvözítő van, Jézus Krisztus, az Egyház pedig az Ő egyetlen misztikus teste és menyasszonya:

„Jézus Krisztus üdvözítő közvetítésének egyetlen és egyetemes voltával együtt az általa alapított Egyház egyetlen voltát is szilárdan mint katolikus hitigazságot kell hinni. Így miként csak egy a Krisztus, úgy egy az Ő teste, egyetlen a menyasszonya is: »Egyetlen egy a katolikus és apostoli Egyház«. Továbbá az Úr ígéréteiből, miszerint soha nem hagyja el Egyházát (vö. Mt 16,18; 28,20), s Lelkével vezetni fogja (vö. Jn 16,13), következik, hogy a katolikus hit szerint az Egyház egyetlensége és egysége, és mindaz, ami az épségéhez hozzátartozik, soha nem megy veszendőbe.” (A Hittani Kongregáció *Dominus Iesus* kezdetű nyilatkozata Jézus Krisztus és az Egyház egyetlen és egyetemesen üdvözítő voltáról, 16. pont)

3. Kultúrák közti párbeszéd az evangelizáció helyett

Az *Instrumentum laboris* azt a téves elméletet képviseli, hogy a bennszülött emberek már részesültek az isteni kinyilatkoztatásban, és hogy az amazóniai katolikus egyháznak „változtatnia kell hittérítői és a lelkipásztori hozzáállását”, és nem szabad többé egyetemesen igaz és jó tanításról és gyakorlatról beszélnie. Az *Instrumentum laboris* továbbá megjegyzi, hogy a bennszülött emberek jelképeinek és rítusainak gazdagítaniuk kell az Egyházat:

- A „világ felé nyitott Egyház” őrizkedik attól, hogy „**egyetemes értékű megoldással álljon elő**”, és „**mindenki által felügyelt, egységes tanokat alkalmazzon**” (110. pont). A kultúrák közti kapcsolatokat támogatja, vagyis azt, hogy „az egymással párbeszédet folytató kultúrák **kölcsönösen gazdagítsák egymást**”, hiszen „**az inkulturáció cselekvő alanyai maguk a bennszülöttek**” (122. pont);
- Az Egyház továbbá elismeri, hogy „**a bennszülöttek lelkisége gazdagíthatja a keresztény tapasztalatot**”, és „olyan hitoktatást valósít meg, amely a bennszülött és afrikai eredetű kultúrák narratívájának nyelvezetét és jelentését teszi magáévá” (123. pont);
- Mikor a **hívek** megosztják egymással „**istenélményeiket**”, „istenélményeik mássága **egymás hitét** növeli és **mélyíti el**” (136. pont).

Az Egyház Tanítóhivatala elutasítja azt a gondolatot, hogy a hittérítő tevékenység nem több, mint a kultúrák egymás általi gazdagodása, és a következőket tanítja:

„Azokat a sajátos kezdeményezéseket, melyeknek keretében az evangélium hirdetői, akiket az Egyház küld, az egész világra elmennek, hogy hirdessék az evangéliumot és meghonosítsák az Egyházat a Krisztusban még nem hívő népek és csoportok körében, általában misszióknak nevezzük; (...) E tevékenységnek sajátos célja az evangélium hirdetése és az Egyház meggyökereztetése olyan népek és csoportok körében, melyekben még nem honosodott meg. (...) Ennek a magvetésnek a legfőbb eszköze Jézus Krisztus evangéliumának hirdetése.” (a II. Vatikáni Zsinat *Ad gentes* kezdetű dekrétumának 6. pontja)

„Az inkulturációval az Egyház elevenné teszi az evangéliumot a különböző kultúrákban, és ezeket a népeket kultúrájukkal együtt be is kapcsolja a saját közösségébe, ezzel átadja nekik saját értékeit, miközben átveszi az ő értékeiket, és meg is újítja azokat. Így az Egyház az inkulturációval világos jelét adja annak, ami a lényege, és a misszionálás alkalmasabb eszközévé válik.” (II. János Pál pápa *Redemptoris missio* kezdetű enciklikájának 52. pontja)

4. A felszentelt állapot téves elképzelése, amely szerint mindkét nem tagjai vezethetik az istentiszteletet, ahol sámánisztikus szertartásokat is végezhetnek

A hit inkulturációjának nevében és annak az ürügyén, hogy nincsen elegendő pap, aki rendszeresen misézhetne, az *Instrumentum laboris* azt javasolja, hogy azokat a szolgálatokat, amelyekhez felszentelt pap szükséges, a bennszülött népek ősi szokásaihoz kell igazítani, a nők számára is biztosítani kell a hivatalos szolgálat lehetőségét, a közösség házas vezetőit pedig egyfajta másodrendű papként kell felszentelni, akik csak részben gyakorolhatják a papi hatalmat, sámánisztikus szertartásokat azonban végezhetnek:

- Mivel „a klerikalizmus elfogadhatatlan, bármily rejtett formában jelentkezzen is” (127. pont), „meg kell változtatni a szentmise celebrálására jogosult személyek kiválasztásának és felkészítésének szempontjait” (126. pont), és meg kell vizsgálni azt a lehetőséget, hogy „olyan **idősebb**, lehetőleg bennszülött embereket is pappá szenteljenek, **akiket a közösségük tisztel és elfogad, akkor is, ha családosak**” (129. pont), és akik megmutatják, „**hogyan lehetünk másképpen egyház mindenféle kirekesztés, dogmatizmus és rituális előírás nélkül**” (138. pont);
- Mivel az amazóniai kultúrákban „**a tekintélyhordozó személye időről időre változik**”, időszerű lenne „felülvizsgálni azt az elképzelést, amely szerint a **joghatóság** (a kormányzati hatalom) **gyakorlását minden – szentségi, bírói és adminisztratív – területen és véglegesen az egyházi rend szentségéhez kell kötni**” (127. pont);
- Az Egyháznak „meg kell határoznia, hogy a **hivatalos szolgálat** melyik fajtája az, **amelyet nők is végezhetnek**” (129. pont);
- Meg kell becsülni azokat „**a bennszülött rituálékat és szertartásokat**”, amelyek „**megteremtik az emberek és a kozmosz összhangját és egyensúlyi helyzetét**” (87. pont), továbbá azokat a „**hagyományos elemeket, amelyek az idősebb gyógyítók által végzett gyógyításhoz tartoznak**” (88. pont), akiknek „az ünneplési módját, rítusait és jelképeit” be kell építeni „a liturgia és a szentségek szertartásába” (126. pont).

Az Egyház Tanítóhivatala elutasítja az ilyen gyakorlatokat és azokat a nézeteket, amelyekre épülnek, és a következőket tanítja:

„A szolgálati papság lényegileg különbözik a hívők általános papságától, amiatt, hogy szent hatalmat ad a hívők szolgálatára. A fölszentelt szolgák Isten népe szolgálatát a tanítás (a tanítás feladata), az istentisztelet (liturgikus feladat) és a lelkipásztori irányítás (irányítás feladata) által végzik.” (A *Katolikus Egyház Katekizmusa*, 1592. pont)

„Krisztus, az Atya egyszülött Fia magából a megtestesülésből adódóan közvetítő a menny és a föld, az Atya és az emberi nem között. Eme küldetésével teljes összhangban Krisztus egész életében cölebsz állapotú maradt annak jeleként, hogy teljesen Isten és az emberek szolgálatára szentelte magát. A cölibátus és Krisztus papsága között fennálló eme mély kapcsolat jelenik meg azokban is, akik arra hivatottak, hogy a Közvetítő és az örök Pap méltóságában és küldetésében részesedjenek, ez a részesedés pedig annál tökéletesebb, minél szabadabb a felszentelt szolgálattelvő a test és a vér kötelékeitől (...) A

*felszentelt szolgálattelvők Istennek szentelt cölibátusa valójában azt a szüzi szeretetet jeleníti meg, amellyel Krisztus viseltetik az Egyház iránt, valamint e jegyesi kapcsolat szüzi és természetfeletti termékenységét, Isten gyermekei pedig ennek erejéből, nem pedig a vérnek vagy a testnek a vágyából születnek.” (VI. Pál pápa *Sacerdotalis caelibatus* kezdetű enciklikája, 21. pont)*

*„Az Egyház akaratának végső indoka a cölibátus és a papszentelés között fennálló kötelék, mely arra irányul, hogy a pap Jézus Krisztushoz, az Egyház Fejéhez és Völegényéhez váljék hasonlónak. Az Egyház ugyanis mint Jézus Krisztus Menyasszonya azt akarja, hogy a pap ugyanazzal a teljes és kizárólagos szeretettel szeresse, mint amellyel Krisztus szereti. Így a papi cölibátus által a pap Krisztusban és Krisztussal együtt az Ő Egyházának ajánlja fel önmagát, és azt a szolgálatot jeleníti meg, amelyet az Úrban és az Úrral együtt az Egyháznak teljesít.” (II. János Pál pápa *Pastores dabo vobis* kezdetű apostoli buzdítása, 29. pont)*

*„A papszentelés, amely a hívek tanításának, megszentelésének és kormányzásának azon hivatalát adja tovább, melyet Krisztus az apostolokra bízott, a katolikus egyházban a kezdetektől fogva csak férfiak számára volt fenntartva. (...) Az a tény, hogy a Boldogságos Szűz Mária, Isten anyja és az Egyház anyja, sem az apostolok sajátos küldetésében, sem a szolgálati papságban nem részesült, egyértelműen jelzi, hogy a nők pappá szentelésének lehetetlensége semmiképpen sem jelenti azt, hogy a nők méltósága kisebb lenne, és olyan hátrányos megkülönböztetésként sem értelmezhető, amely ellenük irányul. (...) Hogy minden kétséget eloszlassunk e nagy fontosságú kérdés tekintetében, mely magát az Egyház isteni alkotmányát illeti, a testvérek megerősítésére irányuló szolgálatomat (vö. Lk 22,32) gyakorolva kijelentem, hogy az Egyháznak nem áll módjában pappá szentelni a nőket, és hogy az Egyház valamennyi tagjának ehhez kell tartania magát” (II. János Pál pápa *Ordinatio sacerdotalis* kezdetű apostoli levele, 1., 3. és 4. pont).*

5. Az emberi méltóságot lefokozó „átfogó ökológia”

A benne foglalt burkolt panteista elképzelésekkel összhangban az *Instrumentum laboris* relativizálja a keresztény antropológiát, amely azt vallja, hogy Isten a maga képére teremtette az embert, aki ezért a teremtett anyagvilág koronája (Ter 1,26-31), és az embert pusztán a természetes ökológiai lánc egyik láncszemének tartja, a társadalmi-gazdasági fejlődést pedig a „Földanya” ellen irányuló agresszióknak tekinti.

- „Az **emberi bűn** gyökere alapvetően az, hogy **elszakadtunk a természettől**, és nem ismerjük fel, hogy részei vagyunk annak, és korlátlanul kizsákmányoljuk azt” (99. pont);
- „Az átfogó ökológia új paradigmájának” (56. pont) „a bennszülöttek bölcsességére és mindennapi életére kell épülnie”, amelyből „**megtanulhatjuk, hogy a biom¹ részei**” (102. pont), „**az ökoszisztémák részei**” (48. pont) és „**a természet részei**” (17. pont) vagyunk.

Az Egyház Tanítóhivatala elutasítja, hogy az emberek ne rendelkezzenek olyan egyedülálló méltósággal, amely a teremtett anyagvilág többi része fölé helyezi őket, és hogy a technikai haladás szükségszerűen együtt jár a bűnnel, és a következőket tanítja:

„Az embereknek Isten még arra is hatalmat ad, hogy szabadon részt vegyenek a gondviselésében, amikor rájuk bízta annak felelősségét, hogy uralmuk alá hajtsák a földet, és uralkodjanak rajta. Így Isten

¹ Klimatikusan és földrajzilag meghatározott, ökológiai szempontból hasonló jellegű életközösségek (növények, állatok, talajlakó élőlények) együttese. – a ford. megj.

lehetővé teszi az embereknek, hogy értelmes, szabad okok legyenek a teremtés művének beteljesítésében, s önmaguk és felebarátaik javára a teremtés harmóniájának tökéletesítésében.” (A Katolikus Egyház Katekizmusa, 307. pont)

6. Törzsi kollektivizmus, amely aláássa a személy egyedülálló mivoltát és szabadságát

Az *Instrumentum laboris* szerint az átfogó „ökológiai megtéréshez” az is hozzátartozik, hogy magunkévá kell tennünk a bennszülött törzsek kollektivista társadalmi modelljét, amely háttérbe szorítja az egyén személyiségét és szabadságát:

- „A sumak kawsay [»a helyes élet«] elképzelése a bennszülött népek és nemzetek ősi bölcsességén alapszik. Tapasztalatilag igazolt, ősbibb és valóságosabb fogalom ez, mely **olyan közösségi életformát kínál, ahol mindenki ugyanúgy ÉREZ, GONDOLKODIK és CSELEKSZIK**, és amely mint valamiféle szöttek, mint egy sokszínű *poncsó*² fenntart, betakar és védelmez minket” („*A sumak kawsay követelése Amazóniában*” című felhívás, melyre a 12. ponthoz fűzött 5. magyarázatban hivatkoznak);
- „Amazóniában az élet és az élettér teljesen egybeolvad egymással. **Ez az egység a létezés valamennyi részére kiterjed: a munkára, a pihenésre, az emberi kapcsolatokra, a különböző rítusokra és ünnepekre. Minden közös.** A modernitásra oly jellemző **magánterület alig-alig van.** Az élet **közösségi alapú, ahol a közjó érdekében minden feladatot megosztanak egymással. A közösségtől vagy az élettértől külön szemlélt egyén gondolata teljesen idegen tőlük.**” (24. pont)

Az Egyház Tanítóhivatala elutasítja az efféle nézeteket, és a következőket tanítja:

„Az emberi személy a maga megismételhetetlen és megszüntethetetlen egyszerűségében érthető meg. Az ember ugyanis mindenekelőtt mint szubjektivitás, mint a tudat és a szabadság középpontja létezik, akinek egyszeri, egyetlen más személyhez sem hasonlítható fejlődése eleve kizár minden próbálkozást, hogy gondolati sémák vagy többé-kevésbé ideológiai hatalmi rendszerek korlátozzák.” (Az Egyház társadalmi tanításának kompendiuma, 131. pont)

„Az ember joggal értékeli nagyra és keresi szenvedélyesen szabadságát: jogosan akarja – és kell is akarnia – azt, hogy szabad kezdeményezése alapján formálja és irányítsa személyes és társadalmi életét, miközben a felelősséget is személyesen vállalja érte (*Veritatis splendor*, 34). A szabadság ugyanis nem csupán azt teszi lehetővé, hogy az ember megváltoztassa a rajta kívül álló dolgok állapotát, hanem azt is, hogy a valóságos jónak megfelelő választásai által meghatározza személyi mivoltának növekedését (A Katolikus Egyház Katekizmusa, 1733. pont). Az ember ebben az értelemben maga hozza létre önmagát, atyja önnön létének (*Nüsszai Gergely, De vita Moysis*), és maga építi társadalmát (*Centesimus annus*, 13.).” (Az Egyház társadalmi tanításának kompendiuma, 135. pont)

Összegzés

A pánamazóniai püspöki szinódus küszöbön álló rendkívüli közgyűlésének munkadokumentumában található rejtett és nyílt teológiai tévedések és eretnokségek riasztóan jelzik mindazt a zűrzavart, tévedést és megosztottságot, amely korunk Egyházát jellemzi. Senki sem mondhatja, hogy nem tud a helyzet súlyosságáról, és hogy nem kell megtennie mindent, amit Krisztus szeretete és bennünk, az Egyházban való élete megkíván tőle. Mikor pedig olyasvalamivel találkozunk, ami ily mértékben fenyegeti az

² Köpenyszerű felsőruha ujjak nélkül, amelynek közepén egy kibújónyílás van a fej számára. – a ford. megj.

Egyház egységét, Krisztus misztikus teste valamennyi tagjának imádkoznia és böjtölnie kell azon tagjainak örök javáért, akiket a püspöki szinódus ezen szövege megbotránkozthat, vagyis megzavarhat és tévedésbe ejtethet, és akik között megoszlást szülhet. Sőt, minden katolikusnak mint Krisztus hű katonájának védelmeznie és támogatnia kell a hit igazságait és azt a fegyelmi rendet, amely biztosítja, hogy ezeket az igazságokat a gyakorlatban is tiszteletben tartsák, nehogy a szinóduson részt vevő püspökök szent gyülekezete hűtlenné váljon a szinódus küldetéséhez, amely abban áll, hogy „tanácsaikkal segítséget nyújtanak a római pápának a hit és erkölcs épségének védelmére és erősítésére, az egyházi fegyelem megtartására és megszilárdítására” (342. kán.). 2019. október 13-án a pánamazóniai püspöki szinódus küszöbön álló rendkívüli közgyűlése alatt avatják szentté Boldog John Henry Newman bíborost. Hallja meg és fogadja meg a Szentatya és a pánamazóniai püspöki szinódus rendkívüli közgyűlésének valamennyi tagja az Egyház legújabb szentjének alábbi ragyogó tanítását, amelyben olyan teológiai tévedésekre figyelmeztet, amelyek igen hasonlítanak azokhoz, amelyekkel az *Instrumentum laboris*ban találkozunk:

„A magánhitek, a valláskülönlegességek lehetnek mutatósak, és a maguk korában sokakat megejthetnek; a nemzeti vallások önnön élettelenségükben hatalmasra hízhatnak, és évszázadokig foglalhatják el mindhiába a földet, vonhatják el a tanult elmék figyelmét, és zavarhatják meg ítéletüket, hosszú távon azonban be fog bizonyosodni, hogy vagy valóban a katolikus vallás a láthatatlan világ elérkezése közénk, vagy minden fogalmunk hóján van az értelemnek, a szilárd tartalomnak és a valóságnak afelől, hogy honnan jövünk és hová tartunk.”

(*Vegyes gyülekezetek előtt mondott beszédek*, XIII)

„Soha nem volt Anyaszentegyházunknak nagyobb szüksége olyanokra, akik szembeszállnak a vallási liberalizmus szellemével, mint éppen most, amikor, ó jaj!, e tévedés az egész földet behálózza; ... A vallási liberalizmus az a dogma, amely szerint a vallásban semmiféle tényleges igazság nem található, hanem az egyik hitvallás éppoly jó, mint a másik, és ez az a tanítás, amely napról napra erősödik. Összeegyeztethetetlen vele, hogy bármely vallást igaznak ismerjünk el. Azt tanítja, hogy valamennyit el kell tűrnünk, hiszen egyik sem több pusztá véleménynél. A kinyilatkoztatott vallás nem igazság, hanem érzés és ízlés dolga, nem objektív tény, nem is természetfeletti, és minden egyénnek joga van ahhoz, hogy azt hallja ki belőle, ami neki tetszik. Nem kell, hogy a vallásos gyakorlat a hitre épüljön. Az ember egyszerre járhat protestáns és katolikus templomba, és mindkettőből gazdagodhat anélkül, hogy bármelyikhez tartozna. Lelki gondolatokról és érzésekről diskurálva bratyiznak egymással anélkül, hogy ugyanabban a tanításban hinnének, vagy hogy ez az igény egyáltalán felmerülne bennük.”

(*Bigliettói beszéd*, 1879. május 12.)

A sok hűséges katolikus misszionárius közbenjárására, akik a bennszülött amerikai embereket evangelizálták, köztük Mongrovejói Szent Turibiusz és Szent José de Anchieta, és azoknak a szenteknek a közbenjárására, akiket a bennszülött amerikai emberek adtak az Egyháznak, köztük Szent Juan Diegót és Szent Kateri Tekakwithát, és mindenekelőtt a Boldogságos Szűz Mária, a Rózsafüzér Királynője, minden eretnecség legyőzője közbenjárására, óvja meg Isten a pánamazóniai püspöki szinódus küszöbön álló rendkívüli közgyűlésének tagjait és a Szentatyát attól a veszélytől, hogy tanításbeli tévedéseket és kétértelműségeket hagyjanak jóvá, és hogy aláássák a papi cölibátus apostoli rendelkezését!

Raymond Leo Burke bíboros
Athanasius Schneider püspök

2019. szeptember 12.
Mária szent nevének ünnepén